TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2016. gada 7. jūlijā*

Apelācija — Tiesas Reglamenta 181. pants — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Priekšspriegojuma tērauda Eiropas tirgus — Naudas sodi — Maksātspējas novērtējums — 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai — Neierobežota kompetence — Pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas radušos apstākļu ņemšana vērā — Samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principi — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

Lieta C-523/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 28. septembrī iesniedza

Westfälische Drahtindustrie GmbH , Hamma [*Hamm*] (Vācija),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG , Hamma,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG , Izerlona [*Iserlohn*] (Vācija),

ko pārstāv *C. Stadler*, *Rechtsanwalt*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *V. Bottka*, *H. Leupold* un *G. Meessen*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un J. Regans [*E. Regan*] (referents),

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu lemt, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 181. pantu,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Rīkojums

1 Ar apelācijas sūdzību *Westfälische Drahtindustrie GmbH* (turpmāk tekstā – "*WDI*"), *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – "*WDV*") un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – "*Pampus*") lūdz atcelt, pirmkārt, Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 15. jūlija spriedumu *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija (T-393/10, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2015:515), ar kuru tā noraidīja to prasību atcelt un grozīt Komisijas 2010. gada 30. jūnija Lēmumu C(2010) 4387, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38344 – Priekšspriegojuma tērauds), redakcijā ar grozījumiem, kas tajā izdarīti ar Komisijas 2010. gada 30. septembra Lēmumu C(2010) 6676, galīgā redakcija, un Komisijas 2011. gada 4. aprīļa Lēmumu C(2011) 2269, galīgā redakcija (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), kā arī, otrkārt, Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2011. gada 14. februāra vēstuli (turpmāk tekstā – "2011. gada 14. februāra vēstule").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. punktā ir noteikts:

"Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101.] vai [102.] pantu [..]

[..]."

3 Šīs regulas 31. pantā ir noteikts:

"Eiropas Kopienu Tiesai ir neierobežota jurisdikcija pārskatīt lēmumus, ar kuriem Komisija noteikusi soda naudu vai periodiska soda naudu. Tā var atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto soda naudu vai periodiska soda naudu."

4 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 35. punktā "Maksātspēja" ir noteikts:

"Ārkārtas gadījumos Komisija pēc pieprasījuma var ņemt vērā uzņēmuma maksātnespēju konkrētā sociālajā un ekonomiskajā kontekstā. Nelabvēlīgs finanšu stāvoklis vai zaudējumi nav iemesls, lai Komisija piešķirtu šādu naudas soda samazinājumu. Samazinājumu var piešķirt, tikai pamatojoties uz objektīviem pierādījumiem, ka naudas soda uzlikšana atbilstoši šajās pamatnostādnēs paredzētajiem nosacījumiem neatgriezeniski apdraudētu attiecīgā uzņēmuma dzīvotspēju un izraisītu vērtības zudumu visiem tā aktīviem."

Tiesvedības priekšvēsture

5 Šī lieta attiecas uz priekšspriegojuma tērauda (turpmāk tekstā – "PT") nozari. Šis apzīmējums attiecas uz metāla trosēm un stiepļu vijumiem, it īpaši uz tēraudu iepriekšsaspriegtam betonam, kas tiek izmantots, izgatavojot balkonus, balsta pāļus vai cauruļvadus, un tēraudu pēcsaspriegtam betonam, ko izmanto industriālajā celtniecībā, pazemes celtniecībā vai tiltu būvē.

6 *WDI*, kuras nosaukums agrāk bija *Klöckner Draht GmbH*, ir Vācijas tērauda nozares uzņēmums, kas ražo it īpaši PT. No 1987. gada 3. septembra 98 % no *WDI* pieder *WDV*, kuras divas trešdaļas no 1997. gada 1. jūlija pieder *Pampus*.

7 Komisija, saņēmusi no *Bundeskartellamt* (Federālais Karteļu birojs, Vācija) un no kāda PT ražotāja informāciju par LESD 101. panta pārkāpumu, 2002. gada 19. un 20. septembrī veica pārbaudes vairāku uzņēmumu telpās.

8 Savas izmeklēšanas beigās un pēc *WDI* iesniegtā pieteikuma iecietības programmas piemērošanai noraidīšanas Komisija 2008. gada 30. septembrī pieņēma paziņojumu par iebildumiem attiecībā uz vairākām sabiedrībām, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējām. Visi šī paziņojuma par iebildumiem adresāti, atbildot uz šiem iebildumiem, iesniedza rakstveida apsvērumus. Uzklausīšana, kurā piedalījās apelācijas sūdzības iesniedzējas, notika 2009. gada 11. un 12. februārī.

uzņēmumi, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējas, norādīja arī uz savu maksātnespēju 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta izpratnē. Tās iesniedza pierādījumus šī pieprasījuma pamatojumam.

10 Strīdīgajā lēmumā Komisija pauda uzskatu, ka vairāki PT piegādātāji ir pārkāpuši LESD 101. panta 1. punktu un no 1994. gada 1. janvāra – 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta 1. punktu, piedaloties aizliegtas vienošanās norisē Eiropas, kā arī valsts un vietējā līmenī laikposmā no 1984. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 19. septembrim. Komisija uzskatīja, ka *Klöckner Draht*, tagad – *WDI*, visā minētajā laikposmā ir tieši piedalījusies šajā pārkāpumā. Komisija pārmeta arī *Pampus* kungam kā *Pampus* un *WDI* administratoram, ka viņš pats ir piedalījies vairākās aizliegtās vienošanās sapulcēs un devis tiešus norādījumus saviem darbiniekiem, tādējādi *WDV* un *Pampus* tika atzītas par tādām, kam ir bijusi būtiska ietekme uz *WDI* visā laikposmā, kad tā bija to kontrolē. Tādējādi *WDI* tika piemērots naudas sods EUR 46,55 miljonu apmērā. Attiecīgi *WDV* un *Pampus* tika atzītas par solidāri atbildīgām minētā pārkāpuma izdarīšanā, nosakot tām naudas sodus attiecīgi EUR 38,855 miljonu un EUR 15,485 miljonu apmērā.

11 Turklāt ar strīdīgo lēmumu Komisija noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju pieprasījumu samazināt tām noteikto naudas sodu, ņemot vērā to maksātspēju 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta izpratnē.

12 Apelācijas sūdzības iesniedzēju pieprasījums ņemt vērā jaunu šīs maksātspējas novērtējumu tika noraidīts 2011. gada 14. februāra vēstulē.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 14. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību atcelt un grozīt strīdīgo lēmumu.

14 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2010. gada 3. decembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniedza pieteikumu par minētā lēmuma izpildes apturēšanu.

15 Ar 2011. gada 13. aprīļa rīkojumu *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija (T-393/10 R, turpmāk tekstā – "pagaidu noregulējuma tiesneša nolēmums", EU:T:2011:178) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs apelācijas sūdzības iesniedzēju pieteikumu par pagaidu noregulējumu daļēji apmierināja, izdodot rīkojumu apturēt tām noteiktā pienākuma iesniegt bankas garantiju par labu Komisijai izpildi, lai novērstu tām ar strīdīgo lēmumu piemērotā naudas soda tūlītēju piedziņu, ar nosacījumu, ka tās šai iestādei, pirmkārt, samaksās naudas summu EUR 2 miljonu apmērā līdz 2011. gada 30. jūnijam un, otrkārt, no 2011. gada 15. jūlija līdz turpmākam paziņojumam, bet ne vēlāk kā līdz sprieduma pamatlietā pasludināšanas brīdim, katra mēneša 15. datumā veiks ikmēneša maksājumu EUR 300 000 apmērā.

16 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas bija izvirzījušas deviņus pamatus, no kuriem tikai sestajam un devītajam ir nozīme šajā apelācijas tiesvedībā. Sestais pamats attiecās it īpaši uz samērīguma principa pārkāpumu, ciktāl strīdīgajā lēmumā Komisija nebija ņēmusi vērā to maksātnespēju. Devītais pamats attiecās uz to 2011. gada 14. februāra vēstulē veikto maksātspējas novērtējumu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai bija lūgušas atcelt 2011. gada 19. aprīlī.

17 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa apmierināja šos divus pamatus un atcēla strīdīgo lēmumu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējām ar to tika piemērots naudas sods, kā arī 2011. gada 14. februāra vēstuli, jo pēdējā minētajā Komisija, vērtējot to maksātspēju, bija pieļāvusi kļūdas. Īstenojot savu neierobežoto kompetenci un piemērojot 2006. gada pamatnostādnes, Vispārējā tiesa tomēr uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām nebija pamata apgalvot, ka tām bija jāpiemēro naudas soda samazinājums to maksātspējas neesamības dēļ, un tādējādi tā noteica tām naudas sodu, kura apmērs bija vienāds ar to, kas tām tika piemērots ar strīdīgo lēmumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

18 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu:

— galvenokārt – atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tām ar to ticis piespriests samaksāt naudas sodu, vai pilnībā atcelt šo spriedumu un strīdīgo lēmumu, ciktāl tām ar to ticis piemērots naudas sods, kā arī 2011. gada 14. februāra vēstuli un pašu naudas sodu;

— pakārtoti – samazināt ar šo lēmumu piemēroto naudas sodu vai atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā samazinātu ar strīdīgo lēmumu piemēroto naudas sodu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā, kā arī apelācijas instancē.

19 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

20 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz LESD 261. panta pārkāpumu un Regulas Nr. 1/2003 31. panta pārkāpumu, kā arī uz pilnvaru sadalījuma sistēmas un institucionālā līdzsvara neievērošanu. Otrais pamats ir balstīts uz samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu. Trešais pamats ir balstīts uz tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neievērošanu.

21 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 181. pantu, ja apelācijas sūdzība vai kāda tās daļa ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Tiesa jebkurā laikā, rīkojoties pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, ar motivētu rīkojumu var nolemt noraidīt šo apelācijas sūdzību vai kādu tās daļu.

22 Šajā lietā ir jāpiemēro šis noteikums.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

23 Pirmā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi savas neierobežotās kompetences robežas, jo tā ne tikai pārbaudīja strīdīgo lēmumu, atceļot, samazinot vai palielinot naudas soda apmēru, bet arī pieņēma autonomu nolēmumu, piemērojot naudas sodu, kas, ciktāl tas attiecas uz maksātspēju, ir balstīts uz jauniem faktiem, kas radušies pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas un 2011. gada 14. februāra vēstules nosūtīšanas.

24 Tādējādi Vispārējā tiesa saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu esot "piespriedusi" apelācijas sūdzības iesniedzējām samaksāt naudas sodu. Pārsūdzētā sprieduma 302. punktā Vispārējā tiesa arī esot norādījusi, ka naudas soda apmērs izriet no tās nolēmuma brīdī, kad tas tiek pasludināts.

25 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa, aizstājot Komisijas vērtējumu ar savējo, neesot ievērojusi pilnvaru sadalījuma sistēmu un institucionālo līdzsvaru, kā arī tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Kad Vispārējā tiesa grozīja strīdīgo lēmumu, to atceļot, ciktāl ar to bija piemērots naudas sods, tai esot bijis jākonstatē, ka naudas soda apmērs nav jāgroza.

26 Pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 109., 302. un 335. punktā ir atzinusi, ka, īstenojot tās neierobežoto kompetenci, uzņēmuma maksātspējas novērtējumā principā ir jāņem vērā situācija, kas pastāv dienā, kad tā pieņem nolēmumu. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa esot atkāpusies no savas judikatūras, kas izriet it īpaši no 2014. gada 14. maija sprieduma *Donau Chemie*/Komisija (T-406/09, EU:T:2014:254).

27 Ja Vispārējai tiesai būtu tiesības ņemt vērā naudas soda maksātāju maksātspējas uzlabošanos pēc sākotnējā naudas soda atcelšanas, tad no tā izrietētu, ka naudas sodam attiecībā uz tiem būtu preventīva iedarbība, kas nav saderīga ar tiesiskuma principu, un ka nebūtu ievērots princips par tiesas atturēšanos, ļaujot faktu novērtējumu veikt administratīvajām iestādēm, kas ir šajā ziņā piemērotākā situācijā. Katrā ziņā pēc strīdīgā lēmuma par naudas soda piemērošanu pieņemšanas radušos apstākļu ņemšana vērā būtu jāizslēdz, ja šis lēmums, kā tas ir šajā gadījumā, ir ticis atcelts tieši daļā, ar kuru ir piemērots naudas sods. Proti, ja strīdīgais lēmums būtu bijis saderīgs ar tiesībām, Vispārējai tiesai nebūtu bijis jāveic tā neierobežota pārbaude.

28 Komisija apgalvo, ka pirmā pamata abas daļas ir pilnīgi nepamatotas.

Tiesas vērtējums

29 Apelācijas sūdzības pirmā pamata abās daļās, kas ir jāizskata kopā, apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl tā ir piemērojusi jaunu naudas sodu, ņemot vērā apstākļus, kas bija radušies pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas.

30 Jāatgādina, ka Komisijas lēmumu, kas attiecas uz LESD 101. un 102. panta piemērošanas procedūru, pārbaudes tiesā sistēmas būtība ir veikt ar LESD 263. pantu iedibināto iestāžu aktu likumības pārbaudi, kura saskaņā ar LESD 261. pantu, kā arī Regulas Nr. 1/2003 31. pantu un pēc prasītāju pieprasījuma var tikt papildināta ar Vispārējās tiesas īstenotu neierobežoto kompetenci attiecībā uz sankcijām, ko šajā jomā ir piemērojusi Komisija (it īpaši skat. spriedumus, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 42. punkts, un 2016. gada 21. janvāris, *Galp Energía Españ*a u.c./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 71. punkts).

31 Kad tā īsteno savu neierobežoto kompetenci, Savienības tiesai papildus vienkāršai sankcijas likumības pārbaudei ir tiesības ar savu vērtējumu sankcijas apmēra noteikšanā aizstāt vērtējumu, kuru ir veikusi Komisija, kas ir tiesību akta, kurā šis apmērs sākotnēji tika noteikts, autore (it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *Galp Energía Espaň*a u.c./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 75. punkts).

32 Tādējādi Savienības tiesa var grozīt apstrīdēto tiesību aktu, atceļot, samazinot vai palielinot piemēroto naudas sodu (it īpaši skat. spriedumus, 2013. gada 26. septembris, *Alliance One International* /Komisija, C-679/11 P, EU:C:2013:606, nav publicēts, 104. punkts, un 2015. gada 22. oktobris, *AC-Treuhand*/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 74. punkts), pat šo tiesību aktu neatceļot (spriedums, 2009. gada 3. septembris, *Prym* un *Prym Consumer*/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 86. punkts).

33 Šī kompetence tiek īstenota, ņemot vērā visus faktiskos apstākļus (spriedumi, 2009. gada 3. septembris, *Prym* un *Prym Consumer*/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 86. punkts, un 2013. gada 26. septembris, *Alliance One International*/Komisija, C-679/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:606, 104. punkts).

34 No tā izriet, ka Savienības tiesa, ja tai ir jāizvērtē jautājums par naudas soda apmēru, ir tiesības īstenot savu neierobežoto kompetenci (spriedumi, 2007. gada 8. februāris, *Groupe Danone*/Komisija, C-3/06 P, EU:C:2007:88, 62. punkts, un 2013. gada 26. septembris, *Alliance One International*/Komisija, C-679/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:606, 105. punkts) un, īstenojot šo kompetenci, sankciju piemērošanas pilnvaras tiek galīgi pārnestas uz pēdējo minēto (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, EU:C:2002:582, 693. punkts).

35 Šajā gadījumā, veicot savu strīdīgā lēmuma likumības pārbaudi, Vispārējā tiesa, noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītos pirmos četrus pamatus, kā arī septīto un astoto pamatu, pārsūdzētā sprieduma 285.–332. punktā atzina, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdas, novērtējot apelācijas sūdzības iesniedzēju maksātspēju 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta izpratnē, un ka šīs kļūdas ir tādas, kuru dēļ ir jāatceļ, pirmkārt, strīdīgais lēmums, ciktāl ar šo pēdējo minēto apelācijas sūdzības iesniedzējām ir piemērots naudas sods, un, otrkārt, 2011. gada 14. februāra vēstule.

36 Pabeidzot šo likumības pārbaudi, Vispārējā tiesa atzina, ka šajā lietā tā pamatoti var īstenot savu neierobežoto kompetenci. Pārsūdzētā sprieduma 333.–358. punktā piemērodama 2006. gada pamatnostādnes, tā, pamatojoties uz lietas dalībnieku sniegtajiem pierādījumiem par apelācijas sūdzības iesniedzēju finansiālo situāciju, kāda tā bija izveidojusies pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas, pauda uzskatu, ka šīs pēdējās minētās nevar pamatoti apgalvot, ka tām ir jāpiešķir naudas soda samazinājums to maksātspējas neesamības dēļ, pamatojoties uz iemesliem, kas ir paredzēti minēto pamatnostādņu 35. punktā, un tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējām ir jāpiespriež samaksāt naudas sodu tādā pašā apmērā, kāds tām bija piemērots strīdīgajā lēmumā.

37 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa nekādā ziņā nav pārkāpusi savas neierobežotās kompetences robežas.

38 Lai arī Vispārējās tiesas veiktā strīdīgā lēmuma likumības pārbaude šajā gadījumā izraisīja šī lēmuma atcelšanu, ciktāl Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējām tajā bija piemērojusi naudas sodu, šis apstāklis, pretēji tam, ko apgalvo pēdējās minētās, nekādā ziņā nenozīmē, ka šī iemesla dēļ Vispārējai tiesai nebija pilnvaru īstenot savu neierobežoto kompetenci. Proti, tai vēl aizvien pilnībā bija jāveic naudas soda apmēra novērtējums, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas savā prasības pieteikumā bija prasījušas samazināt tā apmēru, pamatojoties it īpaši uz maksātspējas neesamību 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta izpratnē.

39 Tādējādi Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, bija vienīgā, kuras rīcībā bija sankciju pilnvaras attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, tātad tai bija tiesības, pamatojoties uz lietas dalībnieku sniegtajiem pierādījumiem un ievērojot sacīkstes principu, grozīt ar strīdīgo lēmumu piemērotā naudas soda apmēru.

40 Tātad, tā kā, runājot par sankciju piemērošanas pilnvaru īstenošanu, Vispārējā tiesa Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu bija aizstājusi likumīgi, tad apstāklim, ka tā beigu beigās uzskatīja par lietderīgu saglabāt naudas sodu vienādā apmērā ar to, kas bija noteikts strīdīgajā lēmumā, nav nekādas ietekmes uz šīs pilnvaru īstenošanas likumību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2009. gada 3. septembris, *Prym* un *Prym Consumer*/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 88. punkts).

41 Tas pats attiecas uz vārda "jāpiesprież" lietojumu pārsūdzētā sprieduma 358. punktā un rezolutīvajā daļā. Proti, no šī sprieduma motīvu daļas juridiski pietiekami izriet, ka Vispārējā tiesa ir īstenojusi savu neierobežoto kompetenci, lai grozītu ar Komisijas strīdīgo lēmumu piemērotā naudas soda apmēru.

42 Attiecībā uz to, ka Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā apstākļus pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas un 2011. gada 14. februāra vēstules nosūtīšanas, ir jāatgādina, ka šajā gadījumā naudas soda apmēra grozīšana izriet no Vispārējās tiesas neierobežotās kompetences īstenošanas.

43 Taču šajā kontekstā Savienības tiesai, lai pilnvērtīgi īstenotu likumības pārbaudi, ir tiesības ņemt vērā visus lietas faktiskos apstākļus, ko tā uzskata par nozīmīgiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir agrāki vai vēlāki par pieņemto lēmumu (šajā ziņā skat. spriedumus, 1974. gada 6. marts, *Istituto Chemioterapico Italiano* un *Commercial Solvents*/Komisija, 6/73 un 7/73, EU:C:1974:18, 51. un 52. punkts; 2013. gada 22. janvāris, Komisija/*Tomkins*, C-286/11 P, EU:C:2013:29, 49. punkts; 2013. gada 26. septembris, *Alliance One International*/Komisija, C-679/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:606, 107. punkts, un 2015. gada 17. septembris, *Total*/Komisija, C-597/13 P, EU:C:2015:613, 41. punkts).

44 Proti, lai būtu ievērots efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips, kas ir Savienības tiesību vispārējais princips, kurš pašlaik ir noteikts arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā (turpmāk tekstā – "Harta"), tiek prasīts, lai Savienības tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, varētu pārbaudīt visus faktu un tiesību jautājumus, kuriem ir nozīme attiecībā uz lietu, kas tai ir jāizskata (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 35. un 36. punkts).

45 Tas tā ir *a fortiori*, ja, kā tas ir šajā lietā, neierobežotas kompetences īstenošana attiecas uz attiecīgā uzņēmuma maksātspējas pārbaudi. Proti, ja Savienības tiesa nevarētu izvērtēt šo spēju, ņemot vērā faktisko situāciju, kas pastāv tās nolēmuma pieņemšanas brīdī, tai varētu būt pienākums noraidīt vai piešķirt samaksāta vai nesamaksāta naudas soda samazinājumu vai atcelšanu, kas varētu šim uzņēmumam izraisīt konkurences ziņā nelabvēlīgu situāciju vai piešķirt nepamatotu priekšrocību.

46 Taču saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uzņēmuma maksātspējai ir nozīme tikai saistībā ar konkrētiem sociāliem apstākļiem, ko veido sekas, kādas varētu radīt naudas soda samaksa, it īpaši izraisot bezdarba paaugstināšanos vai nozaru ekonomiskā stāvokļa pasliktināšanos, nelabvēlīgi ietekmējot attiecīgā uzņēmuma piegādātāju un pircēju ekonomisko stāvokli (it īpaši skat. spriedumu, 2006. gada 29. jūnijs, *SGL Carbon*/Komisija, C-308/04 P, EU:C:2006:433, 106. punkts).

47 Kā Vispārējā tiesa ir pamatoti atzinusi pārsūdzētā sprieduma 302. punktā, šāds risinājums ir neizbēgams it īpaši tad, ja, kā tas ir šajā lietā, apelācijas sūdzības iesniedzējas no pagaidu noregulējuma tiesneša ir panākušas Komisijas piemērotā naudas soda izpildes apturēšanu līdz pārsūdzētā sprieduma pasludināšanai.

48 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par otro pamatu

Par otrā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

49 Apelācijas sūdzības otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet, ka, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principus un pretēji tam, ko tā norādīja pārsūdzētā sprieduma 333. punktā, tā nav ņēmusi vērā visus soda aprēķināšanai nozīmīgos nosacījumus, kādi paredzēti 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā. It īpaši Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā Komisijas 2010. gada 12. jūnija informatīvo paziņojumu "Maksātspējas neesamība atbilstoši 2006. gada 1. septembra pamatnostādņu par naudas soda aprēķināšanu, piemērojot Regulu Nr. 1/2003, 35. punktam" (SEC(2010) 737/2), saskaņā ar kuru uzņēmuma maksātspējas neesamības ņemšana vērā var tikt īstenota, vai nu samazinot naudas sodu līdz tādai summai, kādu uzņēmums ir spējīgs samaksāt, vai arī nosakot naudas soda samaksu pa daļām trīs līdz piecu gadu ilgā laikposmā. Taču šajā gadījumā Vispārējās tiesas piemērotā naudas soda samaksas ilgums, ņemot vērā maksāšanas plānu, par kādu pašlaik ir panākta vienošanās ar Komisiju, un saskaņā ar pagaidu noregulējuma tiesneša nolēmumu jau veiktos maksājumus, esot aptuveni 15 vai 20 gadi.

50 Tādējādi saskaņā ar spēkā esošo administratīvo praksi, ja ir izpildīti 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā paredzētie nosacījumi, Komisija praktiski samazinot naudas sodu līdz summai, kādu attiecīgais uzņēmums var samaksāt tās lēmuma pieņemšanas brīdī.

51 Katrā ziņā pat tādā gadījumā, ja Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi par lietderīgu piemērot jauktu risinājumu, saskaņā ar kuru piemērotā naudas soda samazinājums tiktu saistīts ar tā samaksu pa daļām, lai naudas sods paliktu atbilstīgs, tā kopējā summa būtu bijusi jāsamazina līdz maksimālajai summai EUR 20 miljonu apmērā, kas atbilst saskaņā ar pagaidu noregulējuma tiesneša nolēmumu jau samaksātajiem EUR 2 miljoniem un 60 ikmēneša maksājumiem EUR 300 000 apmērā, kuri ir jāsamaksā maksimāli piecu gadu ilgā laikposmā.

52 Komisija apgalvo, ka otrā pamata pirmā daļa ir neefektīva.

– Tiesas vērtējums

53 Sākumā ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija, ciktāl tajā Vispārējai tiesai ir pārmesta tāda naudas soda piemērošana, kura samaksa pa daļām ir veicama pārmērīgi ilgā laikposmā, ir balstīta uz nepareizu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju, jo Vispārējā tiesa nav nedz paredzējusi, nedz arī *a fortiori* noteikusi naudas soda samaksu pa daļām.

54 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pagaidu noregulējuma tiesneša nolēmumu naudas soda samaksa pa daļām, kurai tas ir pakārtojis pienākuma iesniegt bankas garantiju izpildes apturēšanu, beidzās pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas dienā. Faktiski šķiet, ka apgalvotais naudas soda samaksas ilgums izriet no maksāšanas plāna, par kuru pašas apelācijas sūdzības iesniedzējas ir vienojušās ar Komisiju pēc šī sprieduma pasludināšanas.

55 Turklāt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav piešķīrusi tām naudas soda samazinājumu, ir jākonstatē, ka to argumentācijas mērķis ir panākt, lai Tiesa veiktu jaunu faktu novērtējumu attiecībā uz to maksātspēju, kas, izņemot šo faktu sagrozīšanas gadījumu, nav Tiesas kompetencē apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2016. gada 20. janvāris, *Toshiba Corporation*/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. punkts).

56 Attiecībā uz Komisijas agrāko lēmumpieņemšanas praksi ir jāatgādina, ka tā nav uzskatāma par juridisko ietvaru attiecībā uz naudas sodiem konkurences jautājumos un ka, nosakot, vai pastāv diskriminācija, lēmumi, kas attiecas uz citām lietām, ir tikai orientējoši (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 189. punkts).

57 Tādējādi apelācijas sūdzības otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemama un daļēji acīmredzami nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

58 Apelācijas sūdzības otrā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka, īstenojot neierobežoto kompetenci, tā ir vērsusi pret tām īpaši diskriminējošu attieksmi salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuriem ir ticis piešķirts naudas soda samazinājums saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 35. punktu, jo nevienam no šiem uzņēmumiem nav ticis noteikts tik ilgs laikposms samaksas pa daļām veikšanai.

59 Turklāt Vispārējā tiesa esot pārkāpusi arī vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tā apelācijas sūdzības iesniedzēju maksātspēju esot novērtējusi pārsūdzētā sprieduma taisīšanas dienā, savukārt citu uzņēmumu maksātspēju tā esot novērtējusi strīdīgā lēmuma pieņemšanas dienā.

60 Taču, pirmkārt, visi strīdīgā lēmuma adresāti brīdī, kad tie iesniedza pieteikumu par naudas soda samazināšanu šī iemesla dēļ, esot bijuši salīdzināmā situācijā. Ja Komisija būtu pareizi novērtējusi to maksātspēju, tā būtu samazinājusi apelācijas sūdzības iesniedzējām piemēroto naudas sodu un tām nebūtu bijusi jāceļ prasība, kas izraisīja jaunu naudas soda piespriešanu, ko citā datumā pasludināja Vispārējā tiesa. Apgalvotā nevienlīdzīgā attieksme esot vēl acīmredzamāka, jo šajā datumā Vispārējā tiesa neesot izskatījusi jautājumu par to, vai uzņēmumu, kas ir saņēmuši naudas soda samazinājumu, ekonomiskā situācija ir uzlabojusies.

61 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēju pieteikumu par naudas soda samazināšanu noraidīšanā jau esot izpaudusies nevienlīdzīga attieksme, kas turpinot pastāvēt pārsūdzētā sprieduma dēļ, jo tām bija jāapstrīd Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru procentus, kas ir jāmaksā par Vispārējās tiesas piemēroto naudas sodu, aprēķina, sākot no strīdīgajā lēmumā noteiktās dienas, lai arī nav ticis konstatēts, ka šajā dienā nebūtu bijuši izpildīti 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā minētie nosacījumi.

62 Komisija apgalvo, ka šī otrā pamata otrā daļa ir nepamatota.

– Tiesas vērtējums

63 Vispirms ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir Savienības tiesību vispārējais princips, kas ir nostiprināts Hartas 20. un 21. pantā. Kā izriet no pastāvīgās judikatūras, ar minēto principu tiek prasīts, lai līdzīgās situācijās netiktu piemērota atšķirīga attieksme, bet atšķirīgās situācijās netiktu piemērota vienāda attieksme, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (it īpaši skat. spriedumu, 2014. gada 12. novembris, *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51. punkts).

64 Šis princips Vispārējai tiesai ir jāievēro, ne tikai īstenojot Komisijas lēmuma par naudas soda piemērošanu likumības pārbaudi, bet arī īstenojot savu neierobežoto kompetenci. Proti, šādas kompetences īstenošana, nosakot uzņēmumiem piemērojamo naudas sodu apmēru, nedrīkst radīt

diskrimināciju starp uzņēmumiem, kas ir piedalījušies nolīgumā vai saskaņotās darbībās, kuras ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77. punkts).

65 Tomēr šajā gadījumā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir tām noteikusi diskriminējošus samaksas termiņus, apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija ir jānoraida kā nepamatota to pašu iemeslu dēļ, kas ir izklāstīti šī rīkojuma 53. un 54. punktā.

66 Turklāt ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 356. punktā ir pamatoti atzinusi, ka pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas iesniegto pierādījumu ņemšana vērā, kad, īstenojot neierobežoto kompetenci, tika izvērtēta apelācijas sūdzības iesniedzēju maksātspēja, neizraisa nekādu diskrimināciju salīdzinājumā ar uzņēmumiem, kas nebija cēluši prasību par Komisijas veikto to maksātspējas novērtējumu. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas nav salīdzināmā situācijā ar pēdējiem minētajiem, jo tās prasību pirmajā instancē bija cēlušas (šajā ziņā skat. spriedumu, 1999. gada 14. septembris, Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., C-310/97 P, EU:C:1999:407, 49.–63. punkts).

67 Tādējādi apelācijas sūdzības otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā acīmredzami nepamatota.

68 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

69 Savā trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka, pārkāpjot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas ir paredzētas 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā un Hartas 47. pantā, tā neesot veikusi neatkarīgu pārbaudi, pilnībā izmantojot novērtējuma brīvību, jo pārsūdzētā sprieduma 334. punktā tā esot uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju maksātspēja ir jāvērtē, ņemot vērā strīdīgajā lēmumā piemērotā naudas soda apmēru.

70 Lai veiktu neatkarīgu pārbaudi attiecībā uz naudas soda atbilstību, Vispārējai tiesai esot bijis detalizēti jāpārbauda tā aprēķinā izmantotie noteicošie kritēriji, tādi kā pārkāpuma ilgums un smagums. Ierobežotā pārbaude attiecībā uz kļūdām vērtējumā nevarot tikt uzskatīta par pietiekamu, it īpaši tāpēc, ka neierobežotā kompetence tiek īstenota vienpusējā procedūrā, kurā Vispārējai tiesai Komisijas vērtējums ir jāaizstāj ar savējo.

71 Komisija pauž šaubas par apelācijas sūdzības trešā pamata pieņemamību, jo tā mērķis esot panākt faktu vērtējuma pārbaudi. Katrā ziņā šis pamats esot nepamatots.

Tiesas vērtējums

72 Vispirms ir jākliedē Komisijas šaubas attiecībā uz trešā pamata pieņemamību, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai tajā pārmet kļūdu tiesību piemērošanā, veicot strīdīgā lēmuma pārbaudi.

73 Attiecībā uz šī pamata pamatotību ir acīmredzami, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 121.–265. punktā ir pilnībā noraidījusi četrus apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītos pamatus, kuros būtībā tika apstrīdēts strīdīgajā lēmumā konstatētais pārkāpums, kā arī tajā piemērotā naudas soda apmērs. Šīs apelācijas sūdzības ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzējas nav izvirzījušas nevienu argumentu, lai apstrīdētu šo pārsūdzētā sprieduma daļu.

74 Šajos apstākļos Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 334. punktā atzīstot, ka, tā kā nav pieļauta kļūda, kas var likt atzīt strīdīgo lēmumu par prettiesisku, ir piemēroti veikt jaunu apelācijas sūdzības iesniedzēju maksātspējas novērtējumu, ņemot vērā ar šo lēmumu piemērotā naudas soda apmēru.

75 Līdz ar to trešais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

77 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest *Westfälische Drahtindustrie GmbH*, *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums pēdējām minētajām ir nelabvēlīgs, tām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Westfälische Drahtindustrie GmbH*, *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]